

Հովհաննես Թումանյան

Քրիստոսն անապատում

Անապատի մեջ խավար ու տխուր,
Ցրված քարերից մի քարի վրրա,
Գլխակոր նրստած, մտախոհ ու լուռ՝
Աշխարհի մասին մրտածում էր նա:

Նրա ճակատը մութն էր ավելի,
Քան անապատը գիշերվա մթնում,
Մտածում էր նա՝ սեր-լույս ծավալի
Մարդկային կյանքի մութն անապատում:

Աչքի առաջն անց էին կենում

Սրբով, արյունով խուժադուժ ազգեր,
Անճար ու տրկար լաց էին լինում
Աղքատը, այրին ու որբը անտեր...

Եվ անապատում մի քարի վրրա
Միայնակ նրստած մրտածում էր նա...

1892